

Amânarea este periculoasă

Fratele și mama fetei au zis: „Fata să mai rămână câtva timp cu noi, măcar vreo zece zile: pe urmă, poate să plece.”

Geneza 24, 55

Cunoașteți întâmplarea din care provin aceste cuvinte. Avraam voia să găsească o soție pentru Isaac. Din acest motiv a trimis pe robul său în țara strămoșilor lui și l-a pus să jure, că va aduce de acolo o fată, care, pe baza originii și caracterului ei, va fi potrivită pentru destinația ei viitoare. Slujitorul venerabil s-a sculat și a plecat la drum, ca să împlinească misiunea delicată și grea. A luat toate măsurile de precauție și a încredințat cazul, pentru îndeplinirea lui înțeleaptă, Dumnezeului său, Dumnezeului stăpânului său. Osteneala lui a fost repede încununată de succes, ea fiind în deplină armonie cu credința sa și cu făgăduințele divine. A întâlnit fata care s-a potrivit cel mai bine dintre toate celelalte fete lui Isaac. Ea a reacționat imediat la dorința lui și la condus în casa familiei ei. Bătrânul bărbat a procedat cu înțelepciune, căci știa că o cheie de aur are puterea să deschidă inimi închise de prejudecăți, sau de mândrie; toate cedeză la influența lui discretă. A făcut pregătiri înțelepte și planurile lui au dus repede la îndeplinirea a tot ce și-a dorit cu ardoare și pentru ce s-a rugat. După ce robul lui Avraam a arătat darurile, podoabele de argint și de aur, cerceii și brățările din metale prețioase, a primit aprobarea lui Laban, a fraților Rebecă și a mamei ei. Cum ar fi putut Laban să nu fie de acord, când a văzut acele lucruri valoroase? Când slujitorul bun s-a dus în noaptea aceea la culcare, putea să doarmă liniștit și adânc; putea să fie foarte mulțumit, căci misiunea lui grea a devenit o sarcină ușoară, și în dimineața următoare putea să plece împreună cu Rebeca la stăpânul său și toată chestiunea s-a încheiat surprinzător de repede.

Vă puteți imagina surpriza lui, când, la dorința lui de a pleca, Laban i-a răspuns: „O, nu, nu te putem lăsa să pleci. Noi trebuie să ținem fata puțin mai mult, cel puțin zece zile”? Nu cunosc motivul lui Laban, dar presupun că motivele lui erau corespunzătoare caracterului lui. Dacă priviți comportarea lui de mai târziu față de Iacov, puteți fi siguri că avea gânduri ascunse. Probabil s-a gândit că ar putea să primească mai multe brățări de aur, că nu a profitat destul de mult de despărțirea de sora lui, că nu putea să dea așa de repede din mână piatra prețioasă scumpă. De aceea voia să țină deschise posibilitățile pentru încasări suplimentare și să trateze din nou cu privire la ele; sau dacă nu mai putea să scoată nimic de la slujitor, voia să se folosească de puterea de muncă a fetei încă zece zile, căci după câte se pare ea păzea oile familiei și făcea lucrările neînsemnate, care erau încredințate fetelor tinere din orient. Laban s-a gândit că putea s-o mai țină zece zile. Aceasta îi convenea; voia să aibă cât se poate de mult, și chiar puțin mai mult – aceasta era sinceritatea lui. Voia să stoarcă cât se putea de mult din toate – aceasta era măriniția lui.

Nu vrem în seara aceasta să ne ocupăm mai mult cu Laban; dorința lui de a reține pe sora lui bună Rebeca, să ne servească ca ilustrație, cum reacționează această lume rea la cerințele Evangheliei. Ea încearcă să țină puțin mai mult în stăpânire pe păcătosul care se trezește. Cred că în această categorie se află mulți, care au speranța că într-o bună zi vor fi mântuiți. Au ajuns la concluzia că este bine să se pocăiască cândva, dar nu acum. Lumea spune: „Da, sunt puncte de vedere importante, care spun că trebuie să urmezi pe acest om. Tu trebuie să ai pe Hristos. Tu trebuie să te încrezi în El. Dar aceasta nu trebuie să aibe loc acum, lasă-ți timp.” Ultimul sfat al satanei adresat robilor săi pare să fie: „Nu respingeți public Evanghelia. Oferiți-i spațiu, dar propuneți amânarea hotărârii. Nu întârâtați conștiința oamenilor împotriva Evangheliei, căci ea este un ciocan și s-ar putea să le sfărâme inimile de piatră. Spuneți-le mai degrabă, că ei trebuie să se supună acestui ciocan și să zică: „Da, da, totul este adevărat, foarte corect, dar trebuie să mai așteptăm, cel puțin zece zile. Este timp destul, nu este niciun motiv de grabă. Lăsați fata să mai aștepte, cel puțin zece zile.”

În primul rând vreau să vă îndrept atenția, ce pretext are lumea pentru amânarea ei.

În această seară bat la ușa inimii lumii și spun: „Aici este o inimă tânără, pe care o vreau pentru Hristos.” La care lumea răspunde: „În ordine, o vei avea într-o zi, dar este încă timp destul.” Cu privire la o altă persoană spun: „Aici este un bărbat, a cărui putere și energie o vreau pentru Domnul.” „Este bine”, răspunde lumea, „nu te neliniști din cauza aceasta. Toți suntem de acord cu tine. Gândim la fel ca tine, religia este importantă, dar așteaptă, mai amână, lasă-ți timp, așteaptă o clipă. Nu este niciun motiv pentru atâta grabă și atâta agitație.” Dacă voi întreba lumea, ce vrea să spună cu aceste cuvinte, ea va spune: „Ști tu, unii dintre acești oameni sunt tineri, este prea devreme pentru ei ca să se gândească, dacă să-și dea inima lui Hristos. Vrei să faci sfinți pe toți acești tineri și pe toate aceste tinere? Vrei ca toți acești tineri și toate aceste tinere să meargă pe drumul lui Hristos și să calce pe urmele Celui răstignit?” Răspunsul meu este: „Da, desigur, vreau.” Mă mir că lumea este așa de nerușinată, să pună astfel de întrebări cu privire la voi, căci unii dintre voi nu mai sunt așa de tineri. Demult ați lăsat tinerețea înapoia voastră și încă nu v-ați întors la Dumnezeu. Dacă aș duce tratative cu lumea cu privire la unii tineri, atunci voi nu faceți parte dintre aceștia. Lumea nu poate poseda obrăznicia și să-mi spună că voi mai sunteți tineri la vârsta de treizeci, patruzeci, cincizeci sau șase zeci de ani! Ar trebui să nu mă mir, dacă ea își va schimba deodată intențiile și îmi va spune că sunteți prea bătrâni și timpul vostru de har a trecut, și eu vin prea târziu. În orice caz diavolul cântă ambele cântece; dacă astăzi spune „prea devreme”, mâine va zice: „prea târziu”. Prea tânăr ca să fi mântuit! Este cineva prea tânăr, ca să fie fericit? Prea tânăr, ca să devină creștin! Este cineva prea tânăr, ca să primească comoara cea mai bogată, care poate face inima omenească fericită? O, voi tineri, nu lăsați lumea aceasta de minciuni să vă povestească, că sunteți prea tineri. Când Domnul nostru a fost pe pământ, a zis: »Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei«. Să nu crezi că pentru Hristos este prea devreme ca să vă spună bun venit. Aveți nevoie de El începând de la naștere, căci ați fost născuți în păcat și fărădelegile v-au format caracterul. Din momentul în care începeți să acționați, începeți și să păcătuți. De îndată ce vă puteți ridica pe picioare, sunteți expuși căderii. Niciodată nu este prea devreme să apuci brațul puternic al Mântuitorului, ca să vă sprijiniți pe El și să puteți merge în siguranță.

Apoi, lumea spune: „Mai așteaptă, *dorim ca acești tineri să afle mai mult despre viață.*” Dar, tu lume rea, ce vrei să spui cu aceasta? Ce ai tu a face cu viața? Și noi vrem ca tinerii să afle ceva despre viață: dar ce este viața? Adevărata viață se găsește numai în urmașii lui Hristos, în cei care este viața. „Dar noi”, zice lumea, „ne gândim la viață”. Știu, la ce te gândești tu, te gândești *la moarte*. Spui, că vrei, ca acești tineri să afle ceva despre viață. Te aud; este aceeași voce ca și a șarpelui săsăitor, care a zis: »Veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.« Și mama noastră Eva a adus la moarte neamul nostru, deoarece a vrut să cunoască atât binele, cât și răul. Și mulți tineri și tinere, care vor să cunoască atât binele, cât și răul, nu au avut parte de nimic altceva din aceasta, decât numai de dureri de cap, bătaii de inimă și le tremură nervii; lucruri care au dus de timpuriu trupul slab în mormânt, și sufletul pierdut în adâncul iadului! Rog pe Dumnezeu, ca voi, tinerilor, să nu cunoașteți viața în felul acesta, ci în adevăratul sens, și ca voi s-o căutați acolo unde se poate găsi.

Privind la Cel răstignit poți avea viață,
Și-o poți primi chiar în clipa de față.

„Oh”, zice lumea, și zâmbește prietenoasă, „tot ce spui tu este frumos și bun, *dar noi nu vrem ca tinerii noștri să nu mai aibă nici-o bucurie.*” Și ce ai tu a face cu bucuria, tu, Izabelă machiată? Ce ai tu a face cu fericirea, înșelătoare a sufletului? Lumea, această lume aparent sfântă, ipocrită, îndrăznește să pronunțe cuvântul „bucurie”. Ea nu știe despre ce vorbește, întreabă-i pe cei care i-au gustat bucuria. Duhurile ei princiare, ca lordul Byron, care a zburat ca un înger prin iadul desfătărilor lumești. Întreabă-i ce au făcut din aceasta, și singurul lor răspuns va fi un oftat. Adânc în duhul lor sunt de acord cu sentința vechiului filozof împărătesc, care a spus:

»Deșertăciune a deșertăciunilor, totul este deșertăciune!« Bucurie! Fericire! Lume rea, ce ști tu despre acestea?

Noi dorim pocăința acestor oameni, ca să devină umpluți cu bucurie și uniți cu Hristos. Este o imagine greșită, așa de greșită, cum este Dumnezeu de adevărat, că credința face pe oameni nefericiți. Aceia, care se închină lui Moloh, o fac cu țipete, dar închinătorii lui Jahve se pleacă cu bucurie înaintea Dumnezeului lor. Ei pășesc cu mulțumire în prezența Lui și în curțile Lui cu bucurie. Cea mai bogată bucurie, cea mai înaltă atmosferă de sărbătoare, cea mai încântătoare veselie, pe care inimile o pot afla, este aceea pe care noi o găsim la scaunul de domnie al Tatălui, când Îl adorăm și stăm în lucrarea Lui. Când fiul pierdut s-a întors tremurând dintr-o țară îndepărtată la casa părintească, suferința lui a luat sfârșit și de îndată ce tatăl a vorbit cu el a început bucuria. Ce fericire trebuie să-l fi cuprins, când a auzit cuvintele tatălui său! Cea mai bună haină! Inelul cel mai prețios! Sandale scumpe! Vițelul îngrășat! Toate pentru mine? Da, pare prea bine, ca să fie adevărat! Însă așa trebuie să fie, și nu numai în cazul său, ci și la noi. »Căile credinței sunt căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice.« Paharul nostru este umplut până la margini cu bucurie. »Pentru ca bucuria voastră să fie deplină«, spune Domnul; și ea este deplină, așa de deplină, cum poate s-o facă numai dragostea veșnică a lui Dumnezeu, cel mai prețios har al lui Hristos și cea mai binecuvântată părtășie a Duhului; da, paharul este așa de plin, cum numai cerul și fericirea veșnică îl pot umple.

Mă întreb, ce mai poate spune lumea la toate acestea, că vrea să țină în continuare legați pe acești oameni! O, da, o, da, știu, își scoate cartea mare, își pune creionul după ureche și spune: „Un tânăr nu trebuie să piardă marea sa șansă. El trebuie să progreseze în viața de afaceri și apoi, după ce a strâns suficientă avere, se poate așeza să gândească despre lumea viitoare. Dar ținta lui principală trebuie să fie strângerea banilor.” Da, domnul meu bun, poți să spui tot ce gândești, și poți să mai adaugi, că ultima lui țintă este să aibă bani. Am cunoscut bine pe tatăl tău. Începutul vieții lui a fost așa cum îl dorești tu pentru acest tânăr; s-a trudit și chinuit până în ultima clipă a vieții lui. N-a avut niciodată timp să se gândească la credință. A fost un gentleman deosebit de înțelept, un om deosebit de inteligent! „Ceea ce vreau sunt fapte și cifre”, spunea el, „nu absurditatea ta. Părerile tale le poți păstra pentru tine. Duminica îmi deschid cărțile de contabilitate, și așa îmi petrec această zi. Dacă nu voi mai avea nimic altceva de făcut, mă voi gândi la sufletul meu.” Era un „gentleman englez fin”, un om bătrân foarte înțelept. Din păcate, într-o noapte și-a deschis ochii în iad și cu toată contabilitatea lui exactă și bilanțuri echilibrate, a trebuit în cele din urmă să spună: „Niciun câștig. Mi-am îngrămădit bogăție, dar mi-am pierdut sufletul.” Dacă ar putea veni înapoi, ar spune fiului său: „Fiule, să-ți începi viața de afaceri mai bine la sfârșitul potrivit. Fii în primul rând sigur, că sufletul tău este mântuit, și după aceea ai grijă de corpul tău. Fă mai întâi pregătiri pentru veșnicie și după aceea folosește-ți timpul pentru lucrurile trecătoare.” Lăsați pe domnul înțelepciunea-lumii să spună ce vrea; Dumnezeu, care ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine, spune: »Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.«

Să vă spun *care este scopul întregii aceste așteptării?* Tactica lumii este foarte simplă. „Ah”, spune doamna balon de săpun, „aici este o persoană tânără, care a fost impresionată de Evanghelie – dacă vom râde de ea, ea se va consolida mai mult în Evanghelie, deci, mai bine să-i zicem: „vino, vino, aceste impresii trebuie mai întâi să se sedimenteze, acum nu este timpul potrivit. La un timp potrivit poți să meditezi la ele.”” Vechiul ispititor joacă mereu jocul acesta. El este foarte loial și nu se împotrivesc credinței; dimpotrivă, spune: „Toate la timpul lor, acum nu este timpul potrivit. Mai așteaptă puțin.” Unora dintre voi le-a spus aceasta acum zece ani, și o repetă și în seara aceasta. Dacă veți mai trăi zece ani, și atunci vă va zice tot așa, și tot așa vă va zice și pe patul de moarte. Cu această tactică vrea să vă piardă sufletele. Lumea își spune: „De fiecare dată, când putem să amânăm această hotărâre, devine tot mai probabil ca ea să nu mai lucreze la conștiință. Căci niciun om nu-și sufocă conștiința, fără să nu aibă pagube.” Dacă voi spune conștiinței mele trezite: „Nu, nu vreau să ascult de tine”, urechea mea va deveni tot mai insensibilă la vocea ei, și doamna conștiință nu se va mai anunța așa de repede. Dacă se ascultă

mult timp bătaia în ușă, și nu se dă niciun răspuns, omul se obișnuiește așa de mult cu deranjul, că se urcă în pat și lasă pe vizitator să bată toată noaptea la ușă.

În afară de aceasta, lumea spune: „Dacă tot vrei să plecați, vă *solicităm să faceți cel puțin cea mai lungă lucrare*. Să presupunem, că ne părăsiți și vă dedicați lucrării lui Hristos, noi am avut însă mult timp parte de ajutorul vostru în lucrarea diavolului, și acum veți deveni un slujitor bătrân, slab și neputincios, când veți intra șchiopătând în lucrarea lui Hristos. Pentru mulți nu veți mai fi de folos.” Diavolul știe că Hristos iubește pe tineri, și de aceea încearcă să-i țină departe de El. „Nu”, spune el, „dacă El vrea să aibă această floare, voi face așa fel ca El să n-o primească îmbobocită. S-o aibă când va fi scuturată și cea mai mare parte a frumuseții ei a trecut. O voi păstra înflorită pentru mine, cât voi putea de mult. Da, atâta timp cât este sub tutela mea, pot să fac cu ea toate lucrurile, de care ea nu se va mai putea scutura toată viața ei. O voi face să facă păcate, care se vor întipări adânc în amintirea ei. Voi învăța pe acest tânăr cântece hidoase, care îi vor veni în minte atunci când se va ruga. Îi voi arăta lucruri, care îl vor ameți, când va îmbătrâni, și va țipa, ca și cum i s-ar rupe oasele.” Așa zice diavolul; el vă vrea cu totul, și dacă nu-i reușește, vă lasă să mai așteptați puțin. O, Dumnezeu să vă facă parte de ajutorul harului veșnic și să vă salveze de el, fără să trebuiască să mai așteptați încă zece zile. Fie ca inimile voastre să fie aduse acum la Hristos! Și cât de trist este, că dacă slujiți lui satana, în viitor veți avea nevoie de mai mult timp ca să revocați ceea ce în orbirea voastră ați făcut pentru dumnezeul lumii acesteia! Ce risipă de timp și de talent pe care astăzi le investiți pentru el și mâine doriți să le anulați! Unii oameni au scris cărți, sau au făcut lucruri în tinerețe, de care toată viața lor nu mai pot scăpa de ele, care îi urmăresc chiar în lucrarea creștină și care se dovedesc ca cel mai îngrozitor împotrivor al lor. Vor fi o sursă permanentă de necaz, când veți constata că o săgeată din propria tolbă vă va răni – că veți fi zdrobiți de pietre, pe care voi înșivă le-ați pus în mișcare.

În al treilea rând, după ce am descoperit pretextele lumii și planurile ei îngrozitoare, ajungem la ținta noastră propriu-zisă: *mântuirea ascultătorilor noștri – și anume, acum*.

Niciodată nu mă urc la acest amvon cu dorința ca lucrarea mea să fie binecuvântată peste câteva luni. Dimpotrivă, m-am rugat de nenumărate ori, ca binecuvântarea să se reverse imediat prin mântuirea sufletelor voastre. Acesta este rezultatul imediat pe care îl dorim și pentru care lucrăm.

Din trei motive robul lui Avraam și-a dorit ca Rebeca să plece imediat cu el; ele mă fac să vă prezint în seara aceasta mântuirea voastră.

În primul rând: *Și-a dorit din pricina stăpânului său*. El a știut că Isaac s-a bucurat de ziua fericită, în care se va căsători cu mireasa lui aleasă. Și inima lui Hristos dorește după păcătoși. Pentru Mântuitorul este o zi fericită, când va putea să spună bun venit celor pierduți. Este una din zilele de nuntă ale lui Hristos, când un suflet vine la El. O, cum răsună clopotele inimii lui Isus, când aude un suflet spunând: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Știți cât de mult a suferit El! Priviți cum a atârnat pe lemn! Care este răsplata pentru chinurile Lui? Nimic – nimic altceva, decât numai dragostea inimii voastre, dacă veniți la El cu toate păcatele voastre și spuneți: „Isuse, iartă-mă!” Vino astăzi, încrede-te în El și spune: „O, Miel al lui Dumnezeu, eu vin!”

Domnul nostru, »pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea«! Stă scris, că El se va bucura cu o bucurie mare pentru noi, așa că în mântuirea noastră culege roadele durerilor Lui. Când păstorul pune oaia pe umerii lui, se întoarce cu bucurie înapoi acasă, pentru că a găsit oaia care era pierdută. Bucuria, că a găsit ce era pierdut, îl despăgubește de tot efortul făcut, uită drumul lung și urcarea anevoioasă pe munte. A găsit oaia! A găsit oaia! Aceasta este destul; acest strigăt de bucurie exprimă mărimea satisfacției Lui și a răsplății. Cât de mult se bucură Hristos, să mântuiască oameni! În felul acesta Hristos este răsplătit pentru munca sufletului Său.

Robul lui Avraam și-a dorit și din pricina lui însuși, deoarece era un administrator credincios și voia să-și împlinească bine misiunea. Și cât de mult ne dorim și noi mântuirea voastră, din pricina noastră! Ea ne face foarte fericiți! Pentru sufletul unui vestitor al Cuvântului lui

Dumnezeu nu există fericire comparabilă cu aceea care se naște atunci când cineva este adus la Hristos. În felul acesta avem parte de împlinirea imediată a Scripturii: »Judecățile Domnului sunt adevărate ... pentru cine le păzește, răsplata este mare«. Noi ne primim răsplata, prin aceea că împlinim cerințele Lui: »Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură!« Răsplata noastră cea mare este în cer, dar noi primim deja aici ceva din ea, atunci când o oaie pierdută este găsită și harul suveran al lui Dumnezeu conduce prin noi un fiu pierdut acasă.

Dragii mei frați și dragile mele surori de la școala duminicală, plata voastră este în cer, dar știți voi ce înseamnă să porți deja aici o cunună a bucuriei? Sunt sigur, că știți, dacă ați trăit vreodată că tinerii au fost conduși prin voi la Mântuitorul. Inimile voastre, care odinioară au fost obosite, s-au înviorat și v-ați reîntors cu mai multă râvnă la lucrare. Dorința voastră s-a mărit și doriți mai intensiv mântuirea sufletelor. Întrebați pe frații noștri, pe cei care fac misiune în oraș, și pe surorile noastre, cele care distribuie Biblii: „Ce vă îmbărbătează în munca voastră grea?” Răspunsul lor va fi: prezența Domnului și speranța în lauda Sa ne dă bucuria de a face binele și de a vedea cum oamenii, care odinioară erau tot așa de păgâni ca și cei din țările îndepărtate, stau la picioarele lui Isus. Ei au primit o natură nouă, legiuni de demoni au ieșit din ei și ei au fost îmbrăcați – acești pierduți de odinioară au fost găsiți, morții trăiesc iarăși.

Dar în mod deosebit robul și-a dorit *din pricina Rebecăi*, ca ea să vină cu el. El a știut că Isaac va fi un soț bun pentru ea. Și noi știm că Isus Hristos este un Păstor minunat pentru sufletele voastre. El vă va dăruia toate bogățiile harului Său. Vă va îmbrăca cu haina neprihănirii Lui. Vă va mângâia cu dragostea Lui. Vă va da curaj în lumea aceasta. Vă va aduce acasă și veți locui în Casa Tatălui. Va fi Hristosul vostru minunat, și dacă veți veni la El, veți spune: „Înainte de a-L găsi, nu am știut ce fericire este să-L ai pe El.” Veți fi mulțumitori, când vă veți gândi la mântuirea voastră; și de aceea dorim din pricina voastră să veniți în seara aceasta cu păcatele voastre; dorim ca Duhul lui Dumnezeu să vă atragă, ca să vă predați lucrării săvârșite de Domnul Isus și să vă încredeți în El, că El vă mântuiește, ceea ce va și face, dacă credeți în El. Vă rog, gândiți-vă cât de mult câștigați, dacă veți căuta imediat pe Mântuitorul! Veți fi imediat eliberați de vină și de condamnarea păcatelor voastre; veți fi îmbrăcați imediat cu haina minunată a neprihănirii; într-o clipă »totul va fi al vostru« și »toate lucrurile vor lucra împreună spre binele vostru«. Atunci cerul va fi căminul vostru și cetățenia voastră este în împărăția slavei. Nu veți duce niciodată lipsă de vreun bine. Răul nu vă va putea face rău. Nu am timp să vă înșirui toate binecuvântările voastre imediate. Viața veșnică este garantat partea voastră; dar dacă veți amâna, veți pierde nu numai viața actuală, ci și pe cea veșnică. Din pricina voastră vă dorim mântuirea. Inimile noastre sunt umplute cu bucurie, în timp ce vom sta la masa Împăratului în sala de sărbătoare și dragostea va fi steagul Lui peste noi, dar ne gândim și la prietenii noștri, care sunt afară în întuneric și în sărăcie și pe care i-am lua cu plăcere la sărbătoarea noastră. Este loc suficient; și inimile noastre vor simți și mai multă bucurie, dacă toată încăperea ar fi plină de oaspeți. O, voi cei înfomețați, veniți de mâncați cu noi din masa îngerilor și beți cu noi din paharul mântuirii! Aici este o masă împărțescă, boii și vițeeii îngrășați au fost tăiați. Totul este pregătit. Veniți la nuntă! Domnul vă invită, să veniți imediat. De ce vreți să rămâneți afară, înfomețați și fricoși? Veniți înăuntru, nu trebuie să plătiți nimic!

În încheiere: noi credem că dorința noastră este mai mult decât înțeleaptă, și gândim că fără prea multe discuții putem dovedi că este așa.

În privința aceasta vreau să vă prezint două sau trei tablouri. Alexandru cel Mare a cucerit lumea și noi dorim ca și voi s-o cuceriti în adevăratul sens. Întrebăm pe Alexandru cel Mare care a fost secretul lui. Alexandru, tu ai biruit pe Darius; ai alungat pe perși dinaintea ta, așa cum un leu gonește o turmă de oi; cum ai reușit? Această întrebare i-a fost adresată cândva personal, și răspunsul lui a fost: „*Niciodată nu am amânat.*” Oricine va recunoaște, că Alexandru a fost în această privință un om înțelept al lumii și cu deosebite succese. Acesta a fost secretul lui: „Nu am amânat niciodată.” Auzi tu, tinere? Tu vrei să devii mare; vrei să fi fericit. Care sunt ambițiile tale? Învăță de la Alexandru. Eu cred, că un om așa de mare ca el, ar fi putut tot așa de bine să

spună; eu mă gândesc la apostolul Pavel. Cum a putut el să facă așa de multe lucruri, pe care Dumnezeu le-a binecuvântat? Da, el putea să spună: „Eu nu am amânat.”

Un grup de oameni stă la etajul unei case și se distrează jucând cărți. Dar ce se întâmplă? Fereastra se înroșește! Ce țipete sunt acestea, jos pe stradă? „*Casa stă în flăcări*”, spune cineva. „O”, spune altul, „mestecă cărțile încă o dată și hai să terminăm jocul. Avem timp destul.” „*Foc! Foc! Foc!*” Țipetele de pe stradă devin tot mai puternice, dar ei joacă mai departe. Unul dintre ei spune: „Totul este în ordine, eu am cheia de la ușa care conduce spre acoperiș. Putem să scăpăm în ultimul minut. Cunosc drumul spre afară – totul este în ordine.” Scurt timp după aceea, unul din ei zice: „Ești sigur că putem scăpa pe această ușă?”, și pleacă spre ușă și o găsește încuiată. „Nu-ți fă griji”, i se răspunde, „eu am cheia.” „Ești sigur, că ai cheia?” „O, da! Sunt sigur! Iat-o aici, încearcă singur și nu fi laș, omule, încearcă!” Omul încearcă să deschidă ușa cu cheia. „Ea nu se lasă învârtită!”, spune el. „Lasă-mă pe mine, să încerc eu”, spune prietenul. El ia cheia de la prieten și o bagă în încuietoarea ușii: „O, Dumnezeule!”, strigă el, „*este cheia falsă!*” Domnii mei, vă veți întoarce acum la jocul vostru? Nu, ei vor face tot ce este posibil să deschidă ușa, dar constată că este imposibil; acum este prea târziu să scape. Unii dintre voi vor spune: „O, da, ce spune omul acesta nu este greșit, dar noi putem să ne pocăim, când vom vrea. Noi avem cheia care poate deschide oricând harul lui Dumnezeu. Noi cunoaștem drumul; nu l-am auzit noi în seara aceasta? Încredere în Hristos, și noi putem să facem aceasta, când ne va plăcea – noi vom scăpa.” Dar să presupunem că nu veți putea scăpa, ce veți face atunci? Să presupunem, că va veni ziua când veți striga la El, dar El nu vă va răspunde; vă veți întinde mâinile, dar nimeni nu se va interesa de voi; ce veți face atunci? Să presupunem, că veți striga: »Doamne, Doamne, deschide-ne«, și răspunsul va fi: »Niciodată nu v-am cunoscut. Depărtați-vă de la Mine voi lucrătorii fărădelegii!« În afară de aceasta, dacă voi credeți că cheia deschide ușa și puteți să vă pocăiți acum, *pentru ce nu o faceți chiar acum?* Voi credeți, că posedați puterea deplină în privința aceasta! O, atunci faceți-o, faceți-o, și nu vă jucați. Altfel, veți constata prea târziu că într-o anumită privință niciodată nu ați posedat această putere!

Vreți un alt tablou al nebuliei amânării? Ați auzit în ultima iarnă, și vreau să cred că ați primit vestea cu lacrimi în ochi – mă gândesc la accidentul îngrozitor pe ghiață în Regent's Park. De ce oamenii nu au plecat de pe ghiață, când au văzut că ghiața se sparge? Pentru ce nu au părăsit-o, când ghiața a început să se sfărâme în bucăți mici, nu cu mult mai mari decât pietrele de asfalt? A fost deosebit de frumos, când ghiața a fost încă tare, dar de ce nu au fugit când au văzut pericolul? Astăzi nimeni nu mai poate răspunde la această întrebare, și rămâne un singur lucru de spus: *toți au crezut că vor putea să părăsească la timp ghiața.* Probabil că nouă din zece au gândit: „Devine foarte periculos; ar fi mai bine să plecăm. Vom alerga numai o rundă, vom face numai un opt. Pentru aceasta va fi suficient de tare, cel puțin două, trei minute.” *Toți au părăsit totul, dar* – acesta este sfârșitul istorisirii. De fapt ea este continuată până astăzi de alți oameni, de soți și de soții, de copii și de părinți, care suspină și plâng, care regretă amânarea fatală, dar care nu mai pot schimba nimic. Unii dintre voi se află pe ghiața fragilă a plăcerilor lumii și a încrederii de sine. Toate acestea sunt fragile; *de ce nu vreți să le părăsiți?* La unii dintre voi viața este foarte fragilă. Plămâni nu se mai pot numi sănătoși; scuipați deja sânge. Perii albi se înmulțesc pe capul vostru. Ați fost atenționați; medicul va prezentat urmările. *De ce nu ieșiți afară, când ghiața a devenit așa de fragilă?* Voi puteți s-o părăsiți; puteți s-o părăsiți în seara aceasta. Dacă veți muri, nu este greșeala aceluia care vă zice: „Veniți înainte să vină ultima spărtură; înainte să răsară soarele dimineții, care probabil va lumina ultimul act, fugiți, să vă scăpați viața! Nu vă uitați în jur! Nu stărui în starea ta, atâta timp cât Mântuitorul nu este al tău și nu ai găsit har la El!”